

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/427/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312218023
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312218023.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Vladimíra Pribulu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná advokát a konateľ Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra, zo dňa 8. októbra 2013 č. k. 25C/37/2013-71, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) rozsudkom zo dňa 08. 10. 2013 č. k. 25C/37/2013-71 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) zamietol návrh (správne žalobu, lat. actio) a odporcovi (správne žalovanému) nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ (správne žalobca) sa žalobou doručenou dňa 28. 09. 2012 domáhal od žalovaného zaplata náhrady škody v celkovej sume 887,86 eura, a to z titulu majetkovej škody v sume 739,88 eura a z titulu nemajetkovej ujmy v sume 147,98 eura, dôvodiac tým, že Okresný súd Levice viac ako 13 mesiacov nerozhodol o vydaní poverenia vo veci vedenej exekútorom pod exekučným číslom EX 14066/09, teda sa dopustil nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčasť ospravedlnil, preto súd pojednával v zmysle § 101 ods. 2 OSP v jeho neprítomnosti. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca sa návrhom zo dňa 28. 09. 2012 domáhal od žalovaného zaplata sumy 739,88 eura titulom majetkovej škody a sumy 147,98 eura titulom nemajetkovej ujmy. Žalobca ako oprávnený prostredníctvom súdneho exekútora podal na Okresný súd Levice (ďalej len „exekučný súd“) návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému C. R.. Exekučný súd zamietol poverenie za 287 dní, avšak viac ako 256 dní čakal na doplnenie návrhu oprávneným. Majetková škoda predstavovala náhradu istiny, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v súdnom konaní proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu na základe zmluvy o úvere. Zároveň sa domáhal nemajetkovej ujmy (147,98 eura), pretože konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) nie je dostatočnou satisfakciou vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca konštatoval, že niekoľkokrát urgoval exekučný súd o vydaní rozhodnutia podaniami zo dňa 18. 02. 2009, 20. 05. 2009, 20. 05. 2010, 23. 09. 2010 a 27. 09. 2010, pretože súd musí v 15-dňovej lehote preskúmať súlad vykonania exekúcie so zákonom a vydať príslušné rozhodnutie. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách žalobcu, a to zvýšením objemu prác a postupov. K nemajetkovej ujme by

nedošlo, ak by súd vydal rozhodnutie včas. Príčina a následok sú zrejmé, ich spojenie je priame, bezprostredné a neprerušené. K námietke premlčania žalobca uviedol, že o nevydaní poverenia sa mal možnosť dozvedieť len od exekútora, nevedel však konkrétne špecifikovať dátum, kedy sa o nevydaní poverenia dozvedel. Zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 9Er/25/2010 súd prvého stupňa zistil, že návrh na začatie konania o vydanie poverenia bol podaný dňa 20. 01. 2010 a poverenie bolo zamietnuté 03. 11. 2010. Žalobca ako oprávnený nijako neurogoval vydanie poverenia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa žalobu zamietol. Považoval za preukázané, že žaloba bola dostatočne špecifikovaná, v petite žaloby bolo uvedené, čoho sa žalobca domáha, voči komu a z akého dôvodu. Žalobca sa v podaní zo dňa 23. 04. 2012 adresovaným priamo žalovanému domáhal uspokojenia nároku na náhradu škody. Uplynula šesťmesačná lehota od prijatia žiadosti a žalobca sa domáhal svojho nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote. Súd neskúmal, či prišlo k prietahom v konaní, ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Konštatoval, že v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ EP bolo v čase podania návrhu na vydanie poverenia možné vydať poverenie na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa žalobcu je rozhodcovský rozsudok exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i/ EP. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d/ EP novelou účinnou od 01. 06. 2011. Takáto novela by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i/. V zmysle komentára k § 44 ods. 2 EP, podľa ktorého k novele č. 144/2010 Z. z., účinnej od 01. 06. 2010 došlo k zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie, sa uvedená novela vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona. V súvislosti s nárokom na náhradu škody, ktorú si žalobca uplatňoval z dôvodu, že súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prietahov v konaní, prvostupňový súd konštatoval, že o prietahoch v konaní sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, ani nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Žalobca tvrdil, že poverenie bolo vydané s omeškaním viac ako 13 mesiacov. Súd zistil, že poverenie bolo vydané 287 dní od doručenia návrhu. Žalobca uviedol päť urgencií vo veci vydania poverenia, ktoré sa v exekučnom spise nenachádzajú a nekorešpondujú ani s časom omeškania s vydaním poverenia. Údaje žalobcu sú nesprávne, zavádzajúce, z ktorých vyplýva, že žalobca ako oprávnený nemal o veci prehľad, na základe čoho vyznievajú jeho vyjadrenia o údajnej majetkovej škode, či dôvodoch pre nemajetkovú škodu nedôveryhodne. Podľa názoru súdu účastníkom exekučného konania nerozhodnutím v zákonnej lehote nevznikol stav právnej neistoty. Žalobcom uplatnená majetková škoda nebola nijako preukázaná a nijako nedokladoval ani svoje tvrdenia o škode. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o jej vzniku. Pokiaľ žalobca tvrdil, že o škode sa dozvedel až doručením upovedomenia o začatí exekúcie, nepochybne dovtedy nemal vedomosť o (ne)činnosti exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, preto doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu až do vydania poverenia, ale aj do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, nemohla nijako negatívne zasiahnuť žalobcu, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohla viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky. Žalobca navrhoval predloženie znaleckého posudku, resp. znalecké dokazovanie, alebo postup podľa § 136 OSP, avšak súd návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom ako nehospodárny zamietol aj s poukazom na ďalšie dôvody pre zamietnutie návrhu. Nestotožnil sa ani s názorom žalobcu, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia s nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prietahy v konaní. Súd nevidel dôvod, aby sa nejakou výškou škody zaoberal, keďže podľa jeho názoru k vzniku škody nedošlo. Uviedol, že exekučný súd zamietol poverenie za 287 dní od návrhu, z čoho 256 dní čakal na odstránenie väd podaného návrhu. Ide však o dobu, ktorá je v rámci súdneho konania časovo zanedbateľná, žalobca nebol počas tejto doby v neistote a nehrozila mu žiadna škoda. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Majetková ujma nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty. V konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve týmto postupom. Teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, t. j., ak by nedošlo k nesprávnemu

úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Súd mal za to, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla a ak by aj žalobca nejakú škodu reálne dokladoval, nepreukázal jej spojitosť s nedodržaním zákonnej lehoty na vydanie poverenia. Záverom súd uviedol, že nemožno skúmať nedodržanie lehoty bez ohľadu na okolnosti veci. Všetky konštatované okolnosti veci ako sú zanedbateľná dĺžka nedodržania lehoty, nepravdivé údaje žalobcu o dĺžke nedodržania lehoty, reálne nepreukázanie škody, neexistencia konštatovania prieťahov v konaní, či porušenia povinnosti, vykonávanie dokazovania ako podstata súdnictva, neaktívny prístup oprávneného, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a exekučný titul v rozpore so zákonom viedli samostatne i vo vzájomnom kontexte súd k zamietnutiu žalobného návrhu.

Na zistený skutkový stav prvostupňový súd z hľadiska právneho posúdenia aplikoval ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení účinnom do 31. 12. 2012 aj od 01. 01. 2013), § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, ods. 2 písm. c/, d/, i/ zákona č. 233/1995 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='233/1995%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) (v znení účinnom do 31. 05. 2011 aj od 01. 06. 2011), § 44 ods. 1 a 2 (v znení do 01. 06. 2010 aj od 01. 06. 2010) Exekučného poriadku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a ani mu žiadne nevznikli. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pretože súd prvého stupňa odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa v merite veci aplikoval novú právnu úpravu obsiahnutú v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, teda po založení zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Mal za to, že súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Uviedol, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je žaloba na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaná značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd však nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. V tomto smere poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty aj napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súd s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie, tým mu znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku a na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Súdu taktiež neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Poukázal na to, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so

zákonom, v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Tým svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku -ďalej len „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou - účastníkom konania včas (§ 201 a § 204 OSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 OSP) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako bol vyvesený na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 154 ods. 1 OSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na

vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd preskúmaním obsahu spisu zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata náhrady škody v sume 887,86 eura, pozostávajúcej z náhrady majetkovej škody v sume 739,88 eura a z náhrady nemajetkovej ujmy v sume 147,98 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Levice v exekučnej veci sp. zn. 9Er/25/2010. Exekučným titulom v tejto veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave. Odvolací súd vychádzal z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, pričom zistil, že poverený súdny exekútor doručil na Okresný súd Levice návrh na začatie konania a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 20. 01. 2010 a exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora dňa 03. 11. 2010 právoplatne dňa 29. 11. 2010.

Pretože odvolací súd sa v zmysle § 213 ods. 1 OSP cítil byť viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa, keďže nezistil, že by malo ísť o výnimky v zmysle odsekov 2 až 7 tohto ustanovenia, v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov. Odvolací súd sa v prevažnej miere stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu vo veci, avšak nestotožňuje sa so záverom súdu prvého stupňa, že v čase rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenie neexistovala lehota 15 dní na vydanie poverenia.

V zmysle § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Podľa § 44 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov.

Týmto osobitným predpisom je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a v ňom uvedený § 41 ods. 2.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 09. 2005 do 31. 05. 2009, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade a) rozhodnutí orgánov Európskej únie, b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených, f) vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste, g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi, h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia, i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon (§ 41 ods. 2).

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade a) rozhodnutí orgánov Európskej únie, b) rozhodnutí osvedčených ako európsky exekučný titul, c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, e) osvedčení o dedičstve, vykonateľných rozhodnutí bývalých štátnych notárstiev a dohôd nimi schválených, f)

vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste, g) platobných výmerov, výkazov nedoplatkov vo veciach daní a poplatkov, ako aj zmierov schválených týmito orgánmi, h) vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia a vo veciach verejného zdravotného poistenia, i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon, j) dokladov vydaných podľa právneho predpisu platného v inom členskom štáte Európskej únie, ak ide o vymáhanie pohľadávky podľa osobitného predpisu (§ 41 ods. 2).

Vzhľadom k tomu je nepochybné, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom rovnako ako rozsudok súdu všeobecného. Ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje popri vykonateľných rozhodnutiach súdu i ďalšie exekučné tituly. Do 31. 05. 2011 uvedené ustanovenie neobsahovalo výslovne uvedenie rozhodcovského rozsudku, v písm. d/ boli uvedené vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Na základe toho ustanovenia sú pod písm. i/ za exekučné tituly považované aj iné rozhodnutia a zmiery za podmienky, že ich súdnu exekúciu pripúšťajú osobitné právne predpisy.

Až novelou Exekučného poriadku uskutočnenou zákonom č. 102/2011 Z. z. účinnou od 01. 06. 2011 boli do ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ priamo uvedené rozhodcovské rozsudky. Vzhľadom k tomu rozhodcovské rozsudky bolo možné vykonať ako exekučné tituly do 31. 05. 2011 v zmysle § 41 ods. 2 písm. i/ EP.

Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 v znení do 31. 05. 2010 stanovil 15 dňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bez výnimky, pričom táto lehota plynula od doručenia žiadosti o vydanie poverenia. Novelou Exekučného poriadku uskutočnenou zákonom č. 144/2010 Z. z. s účinnosťou od 01. 06. 2010, bola do uvedeného ustanovenia zakotvená výnimka, podľa ktorej na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov uvedených v § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP nie je žiadna lehota. Keďže rozhodcovský rozsudok bol zakotvený do ust. § 41 ods. 2 písm. d/ až od 01. 06. 2011, z tohto vyplýva, že aj pre rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul do 31. 05. 2011 existovala 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku a od 01. 06. 2011 už preň táto lehota nie je. Rozhodcovské rozsudky, ktoré boli vydané pred 31. 05. 2011 boli do 31. 05. 2011 exekučnými titulmi podľa ust. § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutia, ktorých výkon pripúšťa zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a od 01. 06. 2011 už ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, z čoho vyplýva, že od 01. 06. 2011 je za exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku považovaný aj rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom pred 01. 06. 2011.

Vychádzajúc z uvedenej právnej argumentácie odvolací súd zastáva právny názor, že podľa právnej úpravy účinnej v čase začatia exekúcie bol rozhodcovský rozsudok exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia sa vzťahovala na predmetnú exekučnú vec a exekučný súd mal postupovať tak, aby zákonnú lehotu dodržal. Vzhľadom k tomu, že súdny exekútor doručil Okresnému súdu Levice návrh na začatie exekúcie spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 20. 01. 2010 exekučný súd poverenie zamietol dňa 03. 11. 2010, je zrejmé, že exekučný súd lehotu nedodržal, nakoľko v tom čase pre zamietnutie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna lehota neexistovala.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Jednou zo základných podmienok zodpovednosti štátu je, aby bola škoda spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý verejnú moc vykonáva niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných. Druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej

moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prieskany v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých prírodných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Vznik škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu môže byť napríklad prípad, kedy štát zodpovedá za škodu spôsobenú poškodenému tým, že súd nekonal o žalobe, ktorou u neho poškodený uplatnil pohľadávku voči svojmu dlžníkovi, len ak poškodený preukáže aj to, že pohľadávku voči dlžníkovi skutočne mal a že neodôvodnené prieskany v súdnom konaní boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou toho, že sa pohľadávka stala nedobytnou alebo ak prišlo k poškodeniu veci pri realizácii výkonu rozhodnutia vypratáním bytu alebo nesprávne vyznačenie doložky právoplatnosti rozhodnutia, ktoré doteraz nie je právoplatné.

V nadväznosti na výklad podávaný právnou teóriou a praxou sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. aj nevydanie, či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami vydané rozhodnutie správne či v ustanovenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania.

Hoci nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napr. nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami správne vydané alebo vydané v stanovenej lehote, príp. iná nečinnosť štátneho orgánu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu orgánu štátu nezakladajú vady konania (napr. pri zhromažďovaní podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie), ak mali za následok nesprávne rozhodnutie.

Nesprávny úradný postup má značný význam i pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prieskany v konaní. Úprava zodpovednosti za konanie orgánov verejnej moci za prieskany v konaní ako dôsledkov nesprávneho úradného postupu umožňuje riešiť spory už na vnútroštátnej úrovni a nie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky alebo Európskym súdom pre ľudské práva. Vnútroštátny prostriedok nápravy musí byť podľa judikatúry ESLP teoreticky a prakticky efektívnym prostriedkom, musí byť dostupný, musí byť v stave zabezpečiť nápravu vo veci sťažovateľa a poskytnúť mu dostatočnú nádej na úspech (Akdivaris and others v. Turecko, rozsudok zo 16. septembra 1996).

Odvolačný súd zdôrazňuje, že rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou predjednávanej veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Podľa zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa tohto zákona až v prípade, ak o existencii prieskany v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní, a to buď v rámci disciplinárneho konania, v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva, alebo v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Z hľadiska dikcie ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. nemožno stotožňovať porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a zbytočné prieskany v konaní, keďže ide o osobitné dôvody nesprávneho úradného postupu. Ak zákonodarca explicitne ustanovil, že za nesprávny úradný postup sa považuje porušenie orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom stanovenej lehote, akýkoľvek extenzívny výklad by bol v rozpore s účelom zákona. Pokiaľ nebola dodržaná zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia (ak bola zákonom v danom období stanovená), takýto stav predstavuje nesprávny úradný postup súdu.

Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale v záujme právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. V súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod slovo „postup“ možno podriaďiť ako konanie (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť, omisívnosť, alebo opomenutie). Nesprávnym úradným postupom sa rozumie porušenie pravidiel pre správanie sa štátneho orgánu pri jeho činnosti a spravidla ide o postup, ktorý nesúvisí s rozhodovacou činnosťou. Podľa konkrétnych okolností môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci štátneho orgánu, ak pri nej alebo v jej dôsledku dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre správanie sa štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu.

Nesprávnym úradným postupom je aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote. Správnosť úradného postupu je treba posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

Zodpovednosť podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2012 je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie).

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1./ nesprávny úradný postup, 2./ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a 3./ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. O vzťah príčinnej súvislosti by išlo vtedy, ak škoda vznikla následkom nesprávneho úradného postupu, t. j. vtedy, ak nesprávny úradný postup a škoda by boli vo vzájomnom pomere príčiny a následku a ak bolo preukázané, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, ku škode by nebolo bývalo došlo.

Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (Občiansky zákonník, skr. „OZ“) uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Právna teória i prax považujú škodu za ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom spočívajúcim v nenastalom zväčšení (rozmožnení) majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí, pokiaľ by nebolo došlo k škodnej udalosti (pozri stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR Cpj 87/70).

Spôsob zisťovania ušlého zisku podnikateľa závisí v každom jednotlivom prípade na skutkových tvrdeniach poškodeného, ktorými je uplatnený nárok na náhradu škody odôvodnený (NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1920/99).

Okolnosť, že žalobca v exekučnom súdnom konaní pre nečinnosť súdu nedosiahol v zákonom stanovenej lehote vydanie požadovaného súdneho rozhodnutia, prípadne poverenia na vykonanie exekúcie ešte nezaručuje samo osebe dôvodnosť a priznanie nároku na náhradu škody.

Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu (§ 36 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku) a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 1. februára 2012, sp. zn. 5 Cdo 205/2011).

Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúsenosti adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu alebo škodnej udalosti. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola nastala bez tejto príčiny. Pre zodpovednosť za škodu nie je nevyhnutné, aby vznik určitej škody bol pre konajúceho (škodcu) konkrétne predvídateľný, ale je postačujúce, že pre optimálneho pozorovateľa nie je vznik škody vysoko nepravdepodobný (ČR I.ÚS 3438/11).

Právne posúdenie príčinnej súvislosti môže iba spočívať v stanovení toho, medzi akými skutkovými okolnosťami má byť jej existencia stanovená, prípadne určenie, či a aké okolnosti sú spôsobilé tento vzťah vylúčiť. Vzťah príčinnej súvislosti musí preukázať poškodený, ktorému je treba poskytnúť dostatočný dôkazný priestor, t. j. príležitosť preukázať existenciu takých skutkových tvrdení, ktoré sú z hľadiska potencionalnej príčinnej súvislosti relevantné.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca relevantným spôsobom nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nenaplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a preto ani nemohli byť predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Žalobca si svoju

dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučného levicekého súdu, žalované sumy bližšie nešpecifikoval a ani ich ničím nepreukázal, pričom jeho tvrdenia o vzniku škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti, sa javia ako účelové. Žalobca ako právnická osoba, ktorej náplňou činnosti je práve vymáhanie pohľadávok, nesporne na zabezpečenie svojej činnosti musí viesť databázu vymáhaných pohľadávok prostredníctvom informačného systému až do ich vymoženia, prípadne zániku iným spôsobom. Pracovné výkony zamestnancov v súvislosti so správou týchto pohľadávok, administratívnymi prácami, udržiavaním informačného systému a pod. tak nepredstavujú zmenšenie majetku žalobcu v čase nerozhodnutia súdu o žiadosti exekútora. Preto absentuje príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Žalobca taktiež nešpecifikoval a ničím nepreukázal ani uplatnenú nemajetkovú ujmu.

Pokiaľ ide o odvolacie dôvody žalobcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa nepostupoval v merite veci podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z, ktorým bol novelizovaný. Súd prvého stupňa síce citoval okrem právnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia exekúcie aj novšiu právnu úpravu, avšak pri rozhodovaní vo veci samej postupoval podľa správnej právnej úpravy platnej a účinnej v čase začatia exekúcie. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že aj napriek citácii ust. § 9 ods. 2 v neskoršom znení nie je táto skutočnosť rozhodujúca na to, aby ňou bola založená vada konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie rozsudku v zmysle niektorého z dôvodov uvedeného v ust. § 221 ods. 1 OSP. Konaním súdu jednoznačne nedošlo k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu. V súvislosti s ďalším dôvodom odvolania týkajúcim sa tej skutočnosti, že súd prvého stupňa rozhodol na základe nedôveryhodných údajov, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd mal k dispozícii exekučný spis Okresného súdu Levice sp. zn. 9Er/25/2010, čo je zrejme aj zo samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom pri preskúmaní dôvodnosti nároku žalobcu vychádzal z listinných dôkazov v ňom obsiahnutých. Z obsahu spisu súd zistil, že tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe, ktorými odôvodňoval svoj návrh nie sú pravdivé. Na námietku žalobcu týkajúcu sa stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že stav právnej neistoty trvá až do okamihu, kedy súd rozhodne vo veci samej. Stav právnej neistoty pri omeškaní sa s vydaním poverenia súdnemu exekútorovi ešte nezakladá nárok na náhradu škody, pretože je vždy potrebné skúmať, ako súd v danej veci postupoval ako aj na samotné okolnosti prípadu, pre ktoré súd nerozhodol. Odvolací súd má v tomto smere za preukázané, že súd prvého stupňa nijakým spôsobom v predmetnom konaní nepochybil. Pokiaľ ide o žalobcom navrhované znalecké dokazovanie, súd tento návrh nepovažoval za dôvodný, pretože bolo zrejme, že v konaní neprišlo k nesprávnemu úradnému postupu, v dôsledku ktorého by mohla vzniknúť škoda, a teda dokazovať znaleckým posudkom jej výšku by bolo absolútne nadbytočné a nevhodné. Okrem iného v zmysle § 120 a nasl. OSP rozhodnutie v tom smere, aké dôkazy budú v konaní vykonané je výlučne na úvahe súdu, pričom rozhodnutie, že sa niektorý dôkaz nevykoná nezakladá nedostatok konania spočívajúci v odňatí možnosti konať účastníkom konania. V súvislosti námietkou žalobcu, že súd polemizoval nad dĺžkou zákonných lehôt, odvolací súd uvádza, že súd nielenže nepolemizoval, ale ani neskúmal, či v konaní došlo k akýmkoľvek prieťahom, pretože všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní. Prvostupňový súd len skúmal, či bola dodržaná zákonná lehota, ktorá by založila zodpovednostný vzťah medzi účastníkmi konania, a teda či v skutočnosti došlo k vzniku škody, ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáha. Odvolací súd má za preukázané, že súd prvého stupňa na rozhodnutie vo veci samej aplikoval správne právne predpisy vnútroštátneho práva a zároveň rozhodol aj v súlade s platnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudská práva, zachovávajúc pritom právo účastníkov konania na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011 a 6Cdo 105/2011.

Odvolací súd poukazuje najmä na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nesúvisia s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Žalobca podal množstvo žalôb, v ktorých sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (teda s rovnakým predmetom konania), pričom vo všetkých konaniach podáva paušálne odvolania, ktoré sú charakteristické totožným obsahom bez ohľadu na konkrétne prejednanú vec.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s tým, že v tomto konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne odvolacie trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.